

De tiran van de onderbuik!

Raar maar waar: het persoonlijke is weer opnieuw politiek. Helemaal hip anno nu! Maar dan wel inzake 21e eeuwse migratiestromen. Jammer, deze keer zijn het geen feministische omtrekkende bewegingen om duidelijk te maken dat individuele problemen eigenlijk niet individueel zijn, maar collectief, en daarom politiek! Privézaken worden hartstikke politiek gemaakt. Politici moeten meer dan ooit in deze persoonlijke politieke tijden authentiek en wijs zijn. We zijn onweerlegbaar bezig om de onderbuik tot dominante leidraad te maken. Laat het woord asielzoeker vallen en er komt een rechtse golf van ongenoegen over je heen. Geen nuances meer. *'Het is te veel. We betalen al genoeg. Wie betaalt dit? Er zijn er al te veel. Ze pakken onze banen af. Ze zitten aan onze dochters'*. Zelden heb ik zo veel projecties de groep in zien gooien. En dan kijken of 'zwaan kleeft aan' lukt, of stemmingmakerij mogelijk is. Doel: muiterij op de Bounty. Je grof je verzetten tegen autoriteiten, eerste hersenschors, mooi primair, gewoon gelijk in de angst en agressie. Niet nadenken, maar het eerste doen wat er impulsief in je opkomt. Alleen maar de keuze tot het negatieve, primaire, in de aanval. Zo'n drang naar geweld en aan dat geweld je lust beleven. Iets dat een hooligan of een zich verzettende kickbokser niet makkelijk vindt om toe te moeten geven. Een uitgelaten gelegenheid zoeken om jezelf met zinloos geweld af te reageren. Naar een voetbalwedstrijd gaan om je te ontladen. Naar school of naar een disco gaan en een mes of pistool bij je hebben. Hulpverleners dwarsbomen als ze hulp verlenen. Waar zijn we mee bezig? Het wordt steeds agressiever. Onderbuikgevoelens zijn een combinatie van emoties en intuïties die moeilijk onder woorden gebracht kunnen worden. Pim Fortuyn belichaamde de doorbraak van emoties in de politiek. Hij formuleerde het vaag heersende gevoel dat vreemdelingen een opmars maakten in oude volkswijken in de grote steden. Terechte constatering. Maar dat is voldoende argument om een mini-oorlogje te starten? Geweld te gebruiken? Misschien hebben we het al jaren te goed gehad, te veel vrede. Weten we t niet meer. Zijn we de oorlog van 40-45, de muur, 1956 Hongaarse instroom vergeten, of misschien wel onze gehele geschiedenis vanaf de Middeleeuwen met migratiestromen. En met het kind gooien we het bad, het badwater en de badspeeltjes weg. We schuiven de Nederlandse democratische verworvenheden aan de kant. Roepen dat we terug willen naar Nederland vóór Europa (alsof dat zou kunnen). Arme mensen, volgens Ab Verbrugge komt dat omdat het gevoel van gemeenschappelijkheid dat mensen ervoeren, verdwenen is. Zo sterk geërodeerd, met als gevolg ontheemdinggevoelens, vervreemding en onverschilligheid. De cultus van de persoonlijke belevenis is ontstaan -het belevingssolipsisme - als laatste strohalm voor authenticiteit. Mensen zien hun eigen beleving als het enige ware, ze kunnen zich dus moeilijk kunnen verplaatsen in de ander. Dat geldt overigens voor zowel asielzoekers, moslims als voor de tegenstanders. Het lijkt mij zo simpel, als ik in Syrië zou wonen, dan zou ik toch het onzekere van de vlucht nemen, voor het zekere van de zware ellende die daar nu is. Uitzichtloos. Geen hoop, geen perspectief. Blijven is geen optie, dat laat de vlucht zien, niemand vlucht voor zijn plezier, of laat alles achter. Voor mij is het een te groot probleem, een giga wereld probleem. Juist die enorme mensenstromen laten de aard en de zwaarte van het onderliggende probleem zien. Hoe kan je de mensenzee nu kanaliseren? Is het onterecht dat ze vluchten? Moeten we ze niet helpen? Kunnen we alleen een bepaald percentage helpen? De wereldleiders moeten aan de slag. De brandhaard Midden Oosten moet geblust. Dat kan niet worden genegeerd. En zo niet dan wakkeren onderbuiken vanzelf wel de olie op het vuur. Ik zoek naar iets verstandigs, redelijks, menselijks. Maar of het ons gaat lukken om het behapbaar te maken? Zonder dat we over lijken moeten gaan? Kunnen we terug naar Enlightenment: 'full comprehension of a

situation'? Het kan niet anders: vrijheid en gelijkheid voor allen. Niet alleen 1 klasse. Niet 1 land. Niet 1 laag, 1 dorp, 1 straat etc. Leren de welvaart zorgvuldig te delen. Een grote klus!